

Bona tarda,

Sr. President de la Cambra, membres dels òrgans camerals, ...

Les meves primeres paraules han de servir per agrair, de tot cor, a la Cambra de Comerç, aquesta Medalla d'Or. Agraïment que personifico en el seu president, Miquel Valls, però que naturalment faig extensible a totes les persones que han intervingut en la decisió i en les que formen part dels òrgans que l'han adoptada.

Moltes gràcies, de debò.

Però més enllà d'aquestes paraules d'agraïment i de la cortesia pròpia d'un acte protocol·lari, vull aprofitar aquest parlament per compartir amb vostès unes breus reflexions sobre el paper de la Cambra en aquests moments tant complicats que vivim a Catalunya, a Espanya i al conjunt d'Europa.

Crec que la Cambra ha fet un gran servei al país. I l'ha de seguir fent, sens dubte.

He pogut compartit projectes i accions amb la Cambra en el decurs de les diferents responsabilitats públiques que he tingut el privilegi de desenvolupar.

Especialment en el període en que vaig ser Ministre de Indústria i, posteriorment, en la meua etapa com president del Govern de Catalunya, vaig poder comptar amb el compromís de la Cambra amb uns objectius que eren compartits: **afavorir la internacionalització de la nostra economia, treballar en favor de la seva obertura, facilitar l'assoliment d'acords comercials entre empreses catalanes i empreses d'altres indrets**, entre d'altres.

Recordo especialment les missions comercials que vam organitzar conjuntament al Marroc i a Argèlia, per esmentar-ne només dues i a tall d'exemple. **La col·laboració entre els poders públics i el teixit comercial i industrial de Catalunya és, indubtablement, una bona palanca per al nostre progrés col·lectiu.** Així ho vam saber entendre.

La Cambra, aquest era i és el meu criteri, no pot substituir el poder públic. Ni el poder públic ocupar l'espai que correspon a empresaris i executius. **Ni és bo, tampoc, que es produeixi una utilització partidària de la organització cameral en benefici de qualsevol opció política, per legítima que aquesta sigui.**

La Cambra, estic segur que comparteixen amb mi aquest criteri, ha de defensar la seva independència com un dels seus béns més preuats.

La seva independència i la seva pluralitat.

Que vol dir, precisament, mostrar-nos contraris a aquest corrent de pensament únic que s'estén, aquí i a arreu. O si ho volen, de pensaments únics confrontats en un diàleg de sords que podem acabar cronificant.

Jo prefereixo la pluralitat. La confrontació democràtica de idees i projectes.

En una societat complexa com la nostra, la gestió d'aquesta pluralitat és també més complexa. I el resultat, si ho sabéssim fer, és més interessant. Ens allunya d'un dels principals errors que

massa sovint es cometen: que qui representa una part acabi parlant en representació del tot sense matisos.

Això és el que ens pertoca fer avui: gestionar la complexitat, que en una societat democràtica, vol dir conèixer i comprendre els diversos punts de vista, compartir diagnòs, pactar acords i desacords, ... en definitiva fer política.

Com sempre repeteixo, política és diàleg, negociació i pacte.

Els deia que estem vivint moments difícils.

En l'àmbit polític i institucional, evidentment, amb un conflicte que ocupa tota l'agenda política i que condiona moltíssim l'activitat del país. **No és cap secret que l'acció de govern se'n ressent, amb la pèrdua d'oportunitats que això comporta.**

En el terreny econòmic, amb un conjunt d'incerteses que afecten particularment la capacitat europea de competir i preservar els seus valors. Avui, malgrat les seves contradiccions i les dificultats que travessa, el projecte comú europeu és més necessari que mai, si volem evitar que Europa quedi situada en un paper marginal davant els nous canvis tecnològics i els reptes comercials, demogràfics, migratoris i de cohesió social als que cal fer front.

I també en l'aspecte social, conscients com som de que la superació de la crisi econòmica i financera no ha permès, fins ara, canviar la tendència al creixement de les desigualtats. No ho podem perdre de vista: la desigualtat social i la pobresa són dolents per a la cohesió de qualsevol país. Però són també nocius per a una economia sana, competitiva, de futur.

Moments difícils en els que convé recordar que la prudència i la cautela necessaris no ens han de fer caure en la incompareixença: les batalles que no es donen són les que amb total seguretat es perden.

Tots, cadascú des del seu lloc de responsabilitat, hem de treballar:

- per preservar l'Estat de Dret i la seguretat jurídica, les llibertats;
- per evitar els danys reputacionals que poden afectar negativament la nostra economia;
- per preservar la capacitat de lideratge econòmic, cultural i, també, polític, que Catalunya ha sabut assolir al llarg dels temps i que és vital per al bon funcionament del nostre teixit productiu;
- per seguir compromesos en un esforç col·lectiu per mantenir la cohesió social del país.

En definitiva, crec que avui a Catalunya ens convé unir esforços per treballar, amb les eines de que disposem i amb el protagonisme dels diferents agents econòmics, socials i culturals, per incrementar el grau d'obertura de la nostra economia, per millorar de la capacitat d'exportació de les nostres empreses, per guanyar dimensió i competitivitat, per millorar les nostres estratègies de captació de talent i per recuperar la convicció de que necessitem més que mai **recuperar ponts trencats que ens ajudin a sortir d'aquesta complexa situació.**

Desitjo que la Cambra pugui ser, com fins ara i malgrat els interrogants, un agent constructiu en aquesta direcció. Moltes gràcies.